

Söndagskrönika: Socialdemokratin och makten

Att folket inte styr den svenska demokratin kan vi framför allt se på det bedrövliga tillstånd som Sverige befinner sig i idag. Inte fan ville de ännu för femtio år sedan totalt dominerande etniska svenskarna att bortåt en miljon muslimer skulle bosätta sig i landet, lika lite som de ville ha en betydande folkökning från länder som Syrien, Afghanistan, Somalia och Eritrea. Det är svårt att tro att de längtade efter att det skulle sitta rumänska och bulgariska tiggare utanför var och varannan livsmedelsaffär. De röstade inte för gängbrottslighet eller rent allmänt för en explosiv ökning av kriminaliteten, där en majoritet av förövarna är invandrare. De ville inte få sämre skolor, usla vägar, större bostadsbrist och längre köer till sjukhusvård. Inte heller ville de ha en så markant polisbrist att merparten av småstölder och andra mängdbrott helt enkelt måste läggas ner. Så där skulle man kunna fortsätta och räkna upp alla misslyckanden som staten bär huvudansvaret för.

När man bedömer hur staten förvaltat sitt uppdrag kan man också utgå från konstaterandet att dess viktigaste uppgift är att skydda landet, medborgarna och deras egendom mot yttre hot. Det är därför staten har våldsmonopolet, med de exekutiva myndigheterna försvaret, tullen, polisen och rättsväsendet.

Innanför landets gränser ska lag och ordning gälla. Självklart kan inte vem som helst släppas in, staten ska ha järnkoll. Det är därför djupt egendomligt att under många år har det varit möjligt att komma in i Sverige och söka asyl om man kastar sitt pass och andra identitetshandlingar.

Staten har släppt skyddet och kontrollen av landets gränser med argumentet att vi har ett moraliskt ansvar att ge flyktingar en fristad. Begreppet flyktingar har därvid givits bredast möjliga definition, som om staten var förpliktad att sätta de egna medborgarnas intressen i andra eller tredje hand.

När jag ändå är i gång, en tredje fråga som visar på statens grava inkompetens. Försvaret började skrotas under regeringen Persson vid millennieskiftet. Ett stort antal förband och

staber lades ner. Moderaterna, som traditionellt anser det viktigt med ett starkt försvar, följde i socialdemokraternas fotspår, minst lika ivriga i att skrota försvarsmakten. Istället för ett *invasionsförsvar* fick Sverige ett *insatsförsvar*, som skulle kunna skickas till världens olika oroshärdar.

I januari år 2013 sa ÖB Sverker Göransson att Sverige inte klarade att försvara sig mer än en vecka mot ett begränsat militärt angrepp. I den debatt som följde gjorde statsministern Fredrik Reinfeldt sitt chockerande uttalande att försvarsmakten var ett särintresse. Det fanns inte något militärt hot som motiverade ett territoriellt täckande försvar för landet.

Ungefär samtidigt beslöt riksdagen att Sveriges insatsförsvar skulle göra en FN-ledd insats i Mali. Den varade i nio år och notan hamnade på över fem miljarder kronor. Jag undrar hur många svenskar som ens kan peka ut Mali på en karta över Afrika. Fem på hundra? Nej, det är nog för optimistiskt. Visst, FN och allt det där men Mali, varför ska den svenska försvarsmakten befinna sig i Afrika? Inte var det till någon glädje för Mali i varje fall. Den ryska Wagnergruppen tog över. Utrikespolitiska institutet [rapporterade](#) i november förra året:

Tillbakadragandet har genomförts under delvis kaosartade former. Utrustning som FN inte har fått föra ut ur landet har förstörts och regeringen har nekat trupperna flygunderstöd vid förflyttning. Minst en FN-konvoj har attackerats i samband med uttåget.

Skrotandet av det svenska försvaret är anledningen till att Sverige i dag har givit upp sin alliansfrihet och gått med i NATO, med pseudoargumentet att det ökar Sveriges säkerhet. Allt tyder på att staten inte på egen hand klarar av sin viktigaste uppgift, att skydda landet mot yttre hot. Detta är ett renodlat politiskt misslyckande, extra anmärkningsvärt med tanke på att Sverige ligger i det absoluta toppskiktet av världens försvarsindustrier. Vi är en ingenjörnation som är kusligt bra på att tillverka vapen men staten klarar inte ens att skydda landets egna gränser.

Hur blev det så här? Varför har den svenska staten visat sig vara så formidabelt inkompetent?

Går vi långt tillbaka i tiden, så var nationen kungens, adelns och överhetens åtagande och mest värdefulla "ägodel". Sverige brukar visserligen skryta med att svenska bönder aldrig var livegna, men det var ändå så att gränsen mellan folk och överhet var mycket skarp.

Bönderna var överhetens egendom, inte landets ägare. Visst, de försörjde överklassen, men på överklassens villkor. Dessutom var de regionala skillnaderna stora. Även om Gustav Vasa tillskrivs valspråket "Varer Svenske" så var den nationella identiteten inte särskilt starkt förankrad. Det visas bland annat genom dialekterna, som var näst intill olika språk. Det var väldigt svårt för en dalmas och en skåning att förstå varandra. Bondeklassen och de egendomslösa identifierade sig lokalt, inte nationellt.

Stockholms medeltida överklass talade nog hellre tyska än svenska. Vid Gustav III:s hov var svenskan starkt uppblandad med franska. Går vi till det samtida Frankrike talade de franska bönderna bretonska, picardiska, flamländska, provencalska och lokala dialekter. Franska talades i stort sett bara i Paris. Den ryska adeln talade franska, de estniska och lettiska hoven talade tyska. Det var främst bönderna som talade ryska, estniska eller lettiska. I förindustriella agrara samhällen finns det ingen nationellt enhetlig kultur.

Två av nationalismens främsta teoretiker, Benedict Anderson och Ernest Gellner, kopplar nationalismens uppkomst till industrialismen och moderniseringen. Nationens ägare, det vill säga kungen, adeln och en framväxande borgerlighet, utmanas av en politiskt efterhand allt starkare arbetarrörelse. Men observera, arbetarna ville ha makten, men inte nationen. Kommunismen, socialismen och socialdemokratin är inte bara internationell utan uttalat antinationalistisk. Vi får den motsättning som kom att präglade hela 1900-talet. En klassorienterad vänster (arbetarna) mot en nationellt orienterad höger (borgarna).

Sovjetunionen ägnade sjuttio år åt att försöka skapa en kosmopolitisk "homo sovjeticus", som lade både den religiösa och etniska identiteten bakom sig. Det misslyckades. När Sovjetunionen 1991 bröts upp i sina unionsrepubliker återupptod både religionen och de nationella identiteterna. Idag finns det inga "sovjeter". På samma sätt har Europeiska Unionen försökt skapa ett postnationellt europeiskt medborgarskap. Inte heller det har gått särskilt bra. Däremot har vänstern varit framgångsrik i att erövra och behålla såväl den politiska makten som makten över offentligheten.

I Sverige kom socialdemokraterna till makten 1932 och regerade Sverige fram till år 1976, alltså obrutet under 44 år. Fram till i dag har de innehaft makten under 74 år. De borgerliga har under samma period haft regeringsmakten under sammanlagt 18 år. Socialdemokraterna har marinerat svenskarna i sitt politiska tänkande. Även nu, när de befinner sig i opposition, är socialdemokraterna det överlägset största partiet. I praktiken innebär det att socialdemokraterna sätter agendan för alla riksdagens politiska partier, också Sverigedemokraterna. Det är ingen tillfällighet att Sveriges konservativa parti kallar sig för moderater. Deras politiska alternativ handlar om att moderera den socialdemokratiska politiken.

Att det mest maktfokuserade av Sveriges riksdagspartier ser det starkast nationellt orienterade partiet som sin största fiende har således historiska rötter. Men inte bara det, jag menar att det är vänsterns antinationalism som bäddat för Sveriges inkompetenta politiska elit och nationella haveri. Nationen skit samma, men makten! Makten är inte bara viktig för vänstern. Den är allt. Det blir därför samtidigt absurt och politiskt logiskt att socialdemokraternas hårdaste argument mot Sverigedemokraterna är att de är odemokratiska. Enligt socialdemokratisk logik hotas demokratin när folket röstar "fel".

Det är för vänstern djupt problematiskt, att när folket tvingas välja, så föredrar de sin nationella framför sin klasstillhörighet. Det är inte så konstigt. Det nationella kapital som vänstern vill segra över består av språk, religion, utbildning, traditioner, symboler, delade historiska minnen och gemensamma kulturella referenser. Dessa skapas inte bara av makten utan lika ofta underifrån av poeter, filosofer, religiösa ledare, författare, skulptörer, bildkonstnärer, musiker och andra medborgare utan direkt tillgång till politisk makt.

Den politiska elit som inte respekterar befolkningens nationella tillhörighet är rent definitionsmässigt inkompetent att leda landet. Nationsbyggandet är förutsättningen för ett kompetent statsbyggande. Det svenska haveriet visar detta.

Det är det som vi ser hända runt om i Europa, hur nationalismen än en gång segrar. Vänstern har fortfarande makten över offentligheten och kan därför kalla det växande och i grunden nationella, folkliga och demokratiska motståndet för högerextremism. Det är en kamp som de varje gång tidigare förlorat. Det kommer de att göra också den här gången. I takt med haverierna så vaknar medborgarna. Sent, kanske för sent, men de vaknar. Något annat än inte möjligt.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2024/03/09/sondagskronika-socialdemokratin-och-makten>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.